

Skat, som den havde Krav paa, og særlig mod *Hustruen*, dels fordi hun ikke blev sat i Skat fuldt ud, hvad der jo kunde have Interesse for hende med Hensyn til kommunal Valgret, som vi haabe at komme til, men dels ogsaa, fordi hun over for visse Indtægter, navnlig personlig Arbejdsfortjeneste, der ikke var Særformue, men som hun dog havde Raadighed over, ikke havde den Ret til Fradrag, som andre skattepligtige Personer havde. Disse tre Anker, som jeg den Gang fremførte, førte mig til at stille Ændringsforslag for at afhjælpe dem. Jeg henviser til Folketingstidende for 1898—99, Sp. 4980, der staa Ændringsforslagene, og til Sp. 4996 ff. min Begrundelse af dem; men da jeg ikke naaede Tilslutning til Ændringsforslagene fra nogen Side, lod jeg dem falde. Nu har man alligevel faaet Øje for, at jeg havde nogen Ret i disse Anker, og man har derfor afhjulpet dem ved de Ændringer, som ere indførte i Landstinget, for *Mandens* og for *Statens* Vedkommende, men ganske vist ikke for *Konens*. I saa Henseende har det ærede Medlem, som i Formiddags omtalte den samme Paragraf, det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen), nogen Ret. Tværtimod er Forholdet blevet adskillig værre for Konen, idet hun nu ikke en Gang af sin Særformue bliver sat selvstændig i Skat og altsaa for saa vidt heller ikke opnaar det Skattefradrag, som hun ifølge den tidligere Form havde Krav paa. Det fremhævede den højtærede Minister jo netop i Eftermiddags som en Fordel ved Lovforslaget, medens jeg ser det som en Mangel. Det er klart, at jeg altsaa har saa meget mere imod Paragraffen, som den nu foreligger, end jeg havde tidligere, som den altsaa skærper den Uret, der efter min Mening gøres imod Konen. Men jeg ønsker dog at udtale, at jeg haaber, at hun ifølge det foreliggende Forslag vil kunne faa nogen Hjælp til at opnaa det, jeg den Gang udtalte, at hun burde opnaa. Jeg tænker herved særlig paa den Kone, som har selvstændigt Erhverv. Jeg haaber nemlig, at man — ogsaa den højtærede Minister — er enig med mig i, at naar en saadan Kone, f. Eks. en Kommunelærerinde — det er jo saa ofte dem, det gælder — for at faa Tid til at gaa paa Skole maa holde en Medhjælp hjemme, som hun ellers kunde undvære, til at passe Huset og Børnene eller i alt Fald en dyrere Medhjælp, end hun ellers var nødt til at have, naar hun selv kunde blive hjemme og udføre Arbejdet, saa maa

hun i Henhold til Bestemmelsen i § 6 a. om Driftsomkostninger være berettiget til at fradrage, hvad denne Medhjælp koster, eller hvad den koster mere, end hvis hun selv var hjemme, fordi den maa være dygtigere. Det kan vel ikke bestrides, og jeg haaber, det i Fremtiden vil blive anerkendt, at det er en Driftsomkostning, som *Hustruen* maa udrede for at kunne erhverve sin Indtægt som Kommunelærerinde eller lignende; og saa vil hun jo dog opnaa noget i den Retning, jeg har ønsket, om end langt fra fuldtud. — Med Hensyn til det andet, som jeg ankede over for *Hustruens* Vedkommende, nemlig at hun derved, at hun ikke betragtes som selvstændig skattepligtig Person, ikke fik den Karakter af Skatteyder, som kunde faa Betydning for hende, naar vi en Gang komme til kommunal Valgret for Kvinder, saa vil gøre den Bemærkning, at der vel ikke er Tvivl om, at man i Fremtiden bliver nødt til at praktisere § 7 saaledes, at man, selv om det er Familieoverhovedet, der beskattes af hele Husstandens Indkomst, dog maa specificere, hvor stor en Del af denne Indkomst, der maa regnes for at være Konens Indtægt. Det vil man jo nemlig være nødt til, naar han skal have nogen Fornøjelse af den Ret, som er given ham i 2det Stykke, sidste Punktum, til at forlange den Skat, han har udredet for hende, godtgjort. Det er da vel ikke Meningen, at han skal føre en Proces med hende derom; det kan blive galt nok endda, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds omtalte i Formiddags, at faa den inddrevet, naar de ere enige om, hvor meget han har lagt ud. Men skulde han oven i Købet først have Proces med hende for at faa klaret, hvor meget af det, han er sat i Skat for, der hidrører fra hende, saa bliver denne Proces endda mere vidtløftig og oprivende, end den ellers behøver at være. Jeg tør vel altsaa gaa ud fra, at man er klar over, at man ved at sætte et Familieoverhoved i Skat af anden Indtægt end den, han selv har fortjent, skylder ham en Specifikation over, paa hvis Vegne det er, han kommer til at betale denne Overskat. Hvis saa er, saa antager jeg ogsaa, at *Hustruen* ad denne Vej vil faa det fornødne Grundlag for sin Paastand om at betragtes som Skatteyder for det Beløb, som svarer til den saaledes for hendes Vedkommende specificerede Indtægt — og det naturligvis uden Hensyn til, om Manden har søgt Regres hos hende for det, han paa hendes Vegne har betalt. Det